

PŘÍLOHY

Příloha A:

ROZHOVOR DAN DRÁPAL (Přepis, učiněno 6. 2. 2020)

Dane, když vznikalo KS, co bylo zásadní? Jak to bylo se základním dokumentem?

My jsme neměli potřebu rozvádět svou teologii. Podmínkou registrace je předložit nějaký dokument. Napadlo nás tedy, že do svého dokumentu dáme přihlášení se k Lausannskému závazku. Ten totiž přijali jak evangelikálové, tak letniční a my jsme chtěli „kamarádit“ s oběma. Z obou jsme chtěli přijímat vlivy, proto jsme dali něco, co je obecně přijímáno. Nechtěli jsme tedy znovu objevovat kolo, ale tohle bylo podle mě správné pragmatické rozhodnutí. KS nikdy totiž nebylo založeno na vyhrocené teologii.

Jedná se tedy o přihlášení se k Lausannskému závazku nebo hnutí?

K tomu teologickému prohlášení – závazku. O hnutí jsme zas tolik moc nevěděli. S dokumentem jsme souhlasili a připadal nám přijatelný. Vzali jsme ho tedy. A tím jsme byli srozumitelní i ostatním církvím.

Jak to tedy ale s KS začalo? Jaké byly s vlivy v KS na začátku?

Já mám za to, že Bůh chtěl udělat něco nového. Já jsem sice vystudoval teologii, ale o letničním nebo charismatickým hnutí jsem nevěděl nic. O evangelikálech jsem slyšel, ale nepídil jsem se po tom, čemu věří. Neměl jsem tedy žádnou zkušenost.

V semináři se vždycky ve čtvrtek scházel John MacFarlene se svými příznivci a já jsem tam nikdy nezašel, i když jsem to pomlouval. Pak, když jsem prožil své obrácení, začal jsem číst Bibli úplně nově, ale žádné evangelikální knihy jsem k dispozici neměl. První knihy, co se k nám dostávaly, byly tzv. „spasenky“ jako například *Dýka a kříž*, *Utíkej, malý, utíkej*, *Dobrodružství za každou cenu* apod.

Dalším zdrojem poznání byly kazety Dereka Prince. Celá řada přednášek a nahrávek. Byly to zpravidla cykly – třeba 12 audiokazet. Například série *Římanům 1–8*. Dalším takovým vlivem byl Watchman Nee a jeho knihy *Výklad epištoly Římanům*, *Dvanáct plných košů* či *Co bude s tímto?*

Kdo takové knihy překládal?

No, to nevím. Tenkrát jsme se řídili heslem: Co nemusíš vědět, nesmíš vědět. To mohl být kdokoliv.

Co třeba ten Derek Prince? Co byly určující myšlenky, které vás nějak ovlivnily? Co bylo důležité?

Mě to oslovovalo svou formou. Připadalo mi to biblické, ale nepřipadalo mi to primitivní, jako jsou některé charismatické nebo hurá-charismatické věci. Připadalo mi, že málokdy jsem narazil na něco, s čím jsem nesouhlasil. Ty argumenty bývaly formulované hodně dobře.

Setkal jsem se s ním několikrát. Poprvé přijel do Čech (České republiky, pozn. autora), to byl ještě tajný seminář, a tam nás bylo asi 15. Potom když tady byl už v Lucerně, tak to byla asi největší konference, kterou jsme dělali, asi 2500 lidí. Jeho vliv

byl veliký. Pak jsem se s ním několikrát setkal třeba v Jeruzalémě a ptal jsem se ho na některé věci. Důležitý bod byl v roce 97 nebo 98 v Bavorsku, kde jsme byli spolu na večeři. Ptal jsem se ho na budapeštský sbor „Víra“ (*Hít*), který on hodně vychvaloval, ale přitom tam některé věci byly zcela jiné, než co učil on. V Budapešti kázali hodně proti katolíkům, Derek proti nim nekázal nikdy. Ptal jsem se ho na jeho názor a proč to tak je a on mi řekl pozoruhodnou věc. Řekl: „Na mě ta otázka římského katolictví byla vždy příliš složitá. Tak já jsem ji nikdy neřešil,“ a pak dodal „be yourself. Be your own intelligent self.“ Bylo to v době, kdy jsem již napsal knihu *Můj vztah ke katolické církvi*, která byla napsána v kontextu vyhraňování se některých letničních a sborů hnutí víry proti katolíkům.

Ovlivnil nás také v jedné věci, kterou jsem potom opustil. On byl krátce dokonce členem *Discipleship movement*, a to ho ovlivnilo v tom, že byl zásadním zastáncem kolektivního vedení sboru – kvůli tomu, co zažil v tom *Discipleship movement*. On to opustil a měl proti tomu takovou trochu averzi a myslím, že nakonec upadl do druhého extrému. Nás to hodně ovlivnilo, a i proto jsme se tenkrát nespojili s letničními u nás. Letniční (Bubik) zastával jednu hlavu v čele. Když KS vznikaly, tak já jsem to kolektivní vedení prosadil do původních stanov, ale později jsem došel k tomu, že záleží na situaci a Božím vedení. I každé KS vznikalo v úplně jiných podmínkách. Někde dělat kolektivní vedení byla blbost. Je třeba mít moudrost, jak na daném místě jednat. To reflektuji ve své knize *Apoštolská služba*. V tom jsem se s Derekem Princem později rozešel. Nakonec, já sám jsem byl první mezi rovnými a neoficiálně jsem KS celé vedl.

Další věc, která nás ovlivnila, byly jeho *Základy*. Nevím, jestli bych dnes souhlasil se vším jako tehdy, ale asi ano. Kromě *Základů* tady v 80. letech jiné věci než kazety nebyly. V 90. letech byla větší řada knih, ale bylo i více literatury a více vlivů, další jeho knihy už neměly tak zásadní vliv. Možná ještě dost vlivná byla kniha *Požehnání nebo prokletí – vyber si*.

Jaký další vliv byl zásadní?

V těch 80. letech byl ještě zásadní vliv Wolfharda Margiese. Zejména kniha *Uzdravení jeho slovem*. Další knihy už nepovažuji za tak klíčové jako tyhle dva díly. Zásadní jsou v tom, že on jako lékař přináší biblickou antropologii a pohled na člověka jako duch, duše a tělo. Dodnes mohu ty knížky doporučit.

Vnitřně jsme se ale rozešli v jedné věci, a to na jaře 1990 kvůli jeho výkladu Joba. Dle něj si mohl Job za své trápení sám. Na tom jeho výkladu jsme se skutečně rozcházeli. Když jsme vytvářeli KS, hleděli na nás s podezřením z Berlína. On dál měl nějaký vliv, ale v momentě, kdy v jejich sboru došlo k rozkolu, ve sborech, které byly více fixované na Margiese, zažili ten rozkol trochu taky. Nám se to ale vyhnulo. Dnes mám pocit, že některými věcmi popírá věci, které kázal v těch knížkách. Ale mě samotnému kdysi několikrát opravdu velmi pomohl a dal mi dobré rady.

A co John Wimber a MacFarlene?

No, když tu John MacFarlene působil v 60. letech, tak já jsem se s ním nijak neseznámil. Žádný jako teologický vliv zásadní neměl. Byl to spíše apoštol, který lidi opravdu povzbuzoval, ale neměl specifické učení. Řadu lidí znal, dobře nám později radil apod.

Potom *Vinice*. Ta měla velký vliv, konkrétně John Wimber a jeho knížka *Třetí vlna*. Chvilí jsme dokonce uvažovali, že se staneme *Vinicí*. Nestalo se tak, protože jsem věděl, že bychom možná ztratili až 1/5 sborů, a to jsem nechtěl.

Další vlivy, které stojí za zmínku, jsou: Anne Watson nebo David Pytches. Jejich knihy. Potom také Kansasští proroci a *DOVE Christian Fellowship*. Dodnes si myslím, že je škoda, že se KS nepřipojily k někomu, jako byla *Vinice* nebo *DOVE*. Ty pastorálky a konference, co dělají, jsou fakt moc dobré.

Dál se chci zeptat. Když jsem byl malý, setkával jsem se občas se jmény jako Hagin či Copeland. Prostě hnutí Víry. Jak to bylo s nimi?

Nějaký vliv určitě měli. On Hagin je dost rozporný, některé knížky dobré, některé zavádějící. Nikdy to nebyla moje krevní skupina a v KS byl jejich vliv spíš okrajový. Mě to přišlo poměrně vzdálené praktickému životu.

A co u nás? Jaký měly vliv vztahy s ostatními církvemi?

Myslím, že AC se proti nám vymezovalo, protože často uvěřili nějakým pomluvám o nás a nenechali se pak přesvědčit. Někdy nám připisovali teologii, kterou jsme nikdy neučili. Dneska je to úplně jiné. Dneska jsou ty vztahy dobré a nevýlučné. Myslím, že nové vedení je moc fajn. V roce 88 jsme vyjednávali spojení AC a naší skupiny, ale požadavky byly nepřijatelné. Věříme, že sbory jsou dost samostatné.

Co se týče Církve bratrské. Zuřil tu boj mezi letničními a CB. Ten tu byl dost dlouho. Hlásal to i můj pradědeček František Urbánek, jeden z otců zakladatelů CB. Vedení CB bylo hodně protiletniční. Najednou se objevily Maniny. A s Maninami měli problémy obě církve. K nám začalo chodit spousta lidí. Snažil jsem se sejít s každým kazatelem, odkud lidé odešli k nám. Situace se radikálně změnila v roce 93, když odešla stará garda a nastoupil Pavel Černý. Pomohla nám tenkrát i evangelizace s Billy Grahamem, na které jsme museli spolupracovat. Celostátní koordinační výbor vedl tenkrát Luboš Ondráček a klaplo to naprosto skvěle. A to znamenalo posun v pohledu na nás. Pak už se vztahy jen zlepšovaly.

Jak došlo k tomu, že se ustálila role seniora, když sbory byly samostatné?

Nikdo moc nevěděl, jak mi má říkat. V podstatě jsem to vedl, to všichni uznávali. Když byl problém, obraceli se na mě, abych to nějak řešil, ale tím, že jsem prosazoval kolektivní vedení, tak byla Rada KS a moc se nevědělo, co jsem zač. Na pastorálkách se jednalo o tom, jak se mi bude říkat. Nechtěl jsem být biskup nebo něco podobného. Nakonec jsem souhlasil se seniorem – už s tím naším pozadím z ČCE. To mi přišlo neokázalé a dobré.

Ještě bys něco dodal?

Jednu věc, co se málo ví, ti řeknu. Proč se Křesťanské společenství jmenuje Křesťanské společenství. To byl právě vliv Watchmana Nee. Ten říkal, že v každém městě je jedna církev. Schází se v různých společenstvích, ale je to jen jedna část v daném městě. Jako církev Boží, která jest v Korintě, nebo církev Boží, která jest v Praze. Proto my jsme si nechtěli říkat ani sbor ani církve, protože jsme se chápali pouze jako jedna část církve, která jest v Praze. A to se pak promítlo i do základního dokumentu.

Pak se to ještě vyvíjelo. Pro Křesťanské společenství je typické to, že děláme společné sborové pobyty, víkendy či dovolené. Málokteré KS něco takového nemá. Jiné církve to můžou mít nebo nemusí, není to pro ně určující. Pro nás to určující je. Proto má dnes hodně lidí dojem, že KS je, protože klademe důraz na to společenství. Že společenství je důležitější než teologie. A vlastně je to i jedna z hodnot v dokumentu.

Příloha B:

ROZHOVOR LUBOMÍR ONDRÁČEK (Přepis, učiněno 7. 2. 2020)

Luboši, ty jsi v KS celou dobu. Dan Drápal přišel na sbor, kde jsi byl ty. Jaké vlivy tam zpočátku byly?

Já když se dívám na ten počátek, zvláště ta 80. a 90. léta, tak vidím takových pět. Některé přetrvaly dále, a některé nějak skončily.

První takový vliv, který na nás byl, byl skrze člověka jménem John MacFarlane. Jeho vliv nebyl úplně přímý, protože on tu studoval během komunismu, a někdy v roce 72 nebo 73 ho vykázali z republiky. Potom se sem dostal až po revoluci. Ale ten vliv byl nepřímý, protože zajedno skrze něho uvěřili někteří lidé, kteří později měli výrazný vliv na KS, například Antonín Zelina. S Johnem, když nemohl do Čech (České republiky, pozn. autora), tak se s ním dělali tajná setkání v Maďarsku, protože tam šlo přijet z obou stran. Já jsem se s ním poprvé setkal až v roce 1988 v Maďarsku. Myslím, že on ovlivnil KS takovou zdravou charismatickou teologií, kdy vyučoval o křtu v Duchu a duchovních darech. Ale myslím, že vyváženým způsobem. Dával důraz na osobní vykazatelnost, věrnost a následování. A v tom byl vždy příkladem. Například to, co ho stálo sloužit v Čechách (České republice, pozn. autora). Zároveň jsme na něm viděli určité apoštolské obdarování, které se projevovalo zejména v kritických situacích, kdy nám dobře radil. A radil dobře. Jeho služba skončila tím, že záhy poměrně předčasně zemřel.

Myslíš, že by spolupráce s ním pokračovala dál?

Ano, myslím, že ano. Ale bylo to tenkrát dost rychlé, zemřel asi tři měsíce po diagnostice rakoviny. Ale jeho vliv trvá. Osobně se tenkrát věnoval několika lidem, například Marku Prosnerovi. A na mě osobně měl taky veliký vliv. K Pánu mě sice nepřivedl, ale bral jsem ho jako určitého duchovního otce. Jeho vliv přímý i nepřímý byl tedy přes lidi.

Tak to byl John. Co další?

Druhý teologický vliv, velmi výrazný, byl ze strany Wolfharda Margiese a jeho sboru z Berlína, tenkrát se jmenovali Filadelfie. My jsme se ale v první fázi nesetkali přímo s Wolfhardem, ale v jeho sboru byl starším jeden český emigrant, Pavel Neústupný. Pavel sem před revolucí mohl jezdit a tenkrát byl ředitelem biblické školy toho berlínského sboru. No, krátce před revolucí sem mohl jezdit za rodinou a nějakým způsobem se dostal k nám do sboru. Začal přinášet vyučování a materiály a zorganizoval, že jsme s ním mohli v roce 88 jet do Německa na konferenci.

Wolfhard Margies je, myslím, že oprávněně, často kladen k hnutí Víry. A my jsme ne všechny jeho důrazy akceptovali. Myslím, že nás hodně obohatil svým důrazem na víru, pastorační a osobní péčí o lidi. Jeho vliv přetrvával dál i v 90. letech. Po revoluci jsme mohli jezdit na jejich pastorálky. Ten nás ovlivňoval, i když ne asi tak komplexně. Johna jsme například přijímali víceméně všichni, ale u Wolfharda byly určité otázky nad jeho důrazy. Některé jsme nikdy nepřijali. Některé jsme přijímali.

Jaké třeba jste nepřijímali?

Tak on hlavně zdůrazňuje Boží dobrotu, říká, že Bůh je vždy milosrdný, nikdy netrestá, vždycky všechny uzdraví. Třeba s tím Božím trestem jsme vždycky zápasili, protože jsme z Bible nějak věděli, že to tam je také. Učil, že když se někomu daří zle, a netýká se to pronásledování, tak je vina na jeho straně. Například proč Job měl problémy, proč byl

Timoteus nemocný apod. A tam jsme naráželi, viděli jsme to v Bibli jinak než on. Například o Jobovi Bůh říká, že byl spravedlivý. Někdy jsme o takových věcech diskutovali. Postupně se jeho vliv oslaboval. A myslím, že hlavní zlom nastal v době, kdy oni se ve svém sboru dostali do konfliktu, Wolfhard na jedné straně a Pavel s druhým starším na straně druhé. Ve sboru zůstal jediný Margies a Pavel s tím druhým odešli.

Myslím, že dneska jsou ještě nějaké dozvuky jeho vlivu, a myslím, že v něčem pozitivní – důraz na lidi a na osobní víru. Je pravdou, že některé termíny, které on používal, tak se ukázalo, že různí lidé jim rozumí různě. Například on říká, že když člověk zhřešil, tak zemřel jeho duch. Někteří to interpretují tak, že nevěřící nemají ducha, což on nikdy neučil. S Pavlem Neústupným ten vztah trvá dodneška, i když už mu jeho věk neumožňuje tolika setkávání.

Co dál bylo důležité?

Třetím vlivem byl vliv Dereka Prince. My jsme jako sbor vycházeli z ČCE, kde jsme postupně naráželi na některé teologické mantinely, zejména ve vztahu k Bibli, kolem křtu v Duchu či vodního křtu. My jsme opouštěli tu praxi křtění dětí. Pro nás bylo zásadní to, že jsme viděli, že následování Krista se týká osobní víry a že se to nedá úplně zdědit. Myslíme si, tedy u nás v pražském sboru, že křtít lidi můžeme tehdy, když jsou morálně svéprávní. To znamená, že jsou schopni rozeznat chybu, hříšnost a uznat důsledek trestu. Zároveň se ale postavit k Boží milosti. Věková hranice je asi různá.

Dobře, a co ten Derek Prince?

No, my jsme právě hledali nějaký základ učení a nám se dostaly do ruky knihy od Dereka Prince. V první fázi to byly jeho *Základy*. Nás to dost oslovilo. Bylo to systematické učení, odpovídalo nám na nějaké otázky, odpovídalo to na nějakou touhu ucelené teologie. My jsme věci nějak vnímali a cítili, ale neměli jsme to teologicky popsané. V té době jsme se setkali s letničním hnutím, s křtem v Duchu. Například o křtu jako takovém jsme často diskutovali a tady Derek popisoval, co to vlastně vodní křest znamená. Derek vlastně přinesl systematickou strukturu. My jsme se do té doby setkávali s nějakými vlivy, něco jsme různě poznávali, ale chyběla nám struktura, jak to sestavit. Knihy od Prince byly v tom docela určující. Víím, že třeba od jeho *Základů* jsme se v něčem zase trochu posunuli. On říká, že mluvení v jazycích vždycky doprovází křest v Duchu. My máme dnes takovou zkušenost, že nelze udělat rovnítko obojím směrem. Tedy, že člověk je pokřtěný v Duchu a automaticky mluví jazyky. Postupně jsme zjistili, že v Bibli to tak jednoznačně není. Můžeme tedy říct, že jsou lidé, kteří jsou naplnění Duchem, ale třeba nemluví jazyky. Myslíme si, že je to jeden z projevů. Jinak ty jeho *Základy* nás dost ovlivnily a provázejí nás dál. Ty pozdější uvěřivší už nebyli tolik ovlivněni Derekem, a myslím, že je to trochu ke škodě.

Ještě bys to nějak doplnil?

Ano. Před revolucí jsme se ještě setkali s organizací *Navigators*. To byla narozdíl od Dereka i Johna evangelikální organizace se vším všude – necharismatická. Oni nám zase dali něco, co bylo důležité. Oni přinesli něco, čemu jsme říkali *Kurzíky*. Šlo o systematické vedení lidí ke Kristu. Byly to tématicky zpracované materiály např. Boží slovo, jistota spasení, modlitba atd. U toho byl vždy základní verš k tématu a několik otázek s dalšími verši z Bible. To bylo důležité, že jsme dostali materiál, jak s lidmi

pracovat, protože jsme předtím nevěděli, jak pracovat s lidmi, kteří přišli ze světa do církve.

Navigátoři tedy přinesli nějaký návod, jak pracovat s lidmi?

Řekl bych, že přinesli spíše pomůcku, kterou jsme my v té době nebyli schopní sestavit. Nebylo tam moc odpovědí, ale spíše verše a otázky. Na tom jsme se vlastně učili, že když mám nějaké otázky, tak mám jít přímo do Bible. To je něco, i pro mě osobně, velmi cenného. To jsem si od té doby odnesl. Učil jsem se vykládat Bibli, učil jsem se, že když něčemu v Bibli nerozumím, hledám další místa v Bibli, které o tom nějak mluví. Nebo že když něco nějak chápu z nějakého verše, ale jiné verše to popírají, že to asi není tak černobílé nebo že tomu dokonce rozumím špatně.

To si myslím, že nás velmi ovlivnilo a že to i zakotvilo. Stavět na biblickém základu, to si myslím, že je obecně dost typické pro KS.

A co ten poslední vliv v počátcích?

To byl John Wimber a sbor *Vinice*. Ti nás v 90. letech dost ovlivňovali. V té době jsme samozřejmě mluvili o uzdravování a modlili se za uzdravení, ale ta vyvážená systematika Wimbera byla dost důležitá. My byli konfrontováni s názorem Margiese, že Bůh uzdraví všechny, kde jsme naráželi, tak tady John Wimber uznával, že ne vždy dojde k uzdravení, ale že stejně se člověk má modlit a jednání nechat na Bohu samotném. Říkal, že nemáme vždy odpověď, že ne vždycky máme věci ve svých rukách.

Ta spolupráce s *Vinicí* byla tak intenzivní, že se jednu dobu jednalo o tom, že bychom se jako KS spojili s *Vinicí*. Po smrti Wimbera se *Vinice* trochu změnila a naše spolupráce spíše vymizela.

Dobře, díky za těchto 5 vlivů. Ještě je něco, nějaký autor či proud, který si myslíš, že byl důležitý či zásadní?

Určitě byly knihy a autoři, kteří ovlivňovali KS. Četly se i knihy z hnutí Víry od Hagina. Ale to nebyly tak výrazné vlivy jako těch pět. Hagin měl v něčem podobné důrazy jako Margies, ale nikdy neměl takový vliv. Nad jeho důrazy byly otázky. Já sám mám otázku třeba nad tvorbou těch materiálů. Nevíme, zdali to byla třeba sepsaná kázání, nebo přímo knihy od něj a já sám, i když se snažím být důsledný, tak při kázání řeknu něco, co bych formuloval zcela jinak v psané formě. Sám se tedy ptám, zdali ta metodika je správná a zdali každá kniha, co se k nám dostala, je opravdu to, co ti lidé učili. Četli se i různí jiní autoři. Myslím, že v tom jsme byli dost otevření různým vlivům i z evangelikálního prostředí. V tom nás dost sblížili i evangelizace s Billy Grahamem. Celkově těch vlivů bylo určitě víc.

Co bylo tedy vaše zaměření?

No, zpočátku jsme si říkali, že to, proč jsme tu, je, aby lidé mohli uvěřit. Důraz na osobní víru. Ostatně i na počátku těch 90. let se konala celá řada docela velikých evangelizací. Samozřejmě otázkou je, kolik z těch lidí opravdu zůstalo někde v církvi, ale taková byla doba a ta doba umožňovala tento způsob oslovení lidí. Jinak ale jsme se stále zaměřovali na to, že člověk žije tak, aby vydával svědectví víry. Je pravdou, že v druhé půlce 90. let ten růst sboru se dost zpomalil z několika důvodů. Lidé byli hůře oslovitelní, my jsme měli rodiny a děti, potom tu byl jakýsi svod světa ve vidině možnosti zbohatnutí, což tu předtím nebylo, a také starosti tohoto věku. Důraz na zvěstování poklesl, ale nikdy

nevymizel. Samotný důraz na misii byl a je veliký. KS vyslalo několik misionářů, ať již krátkodobých, nebo i dlouhodobých, a podporuje misie.

Ještě bych se chtěl zeptat na osobu Dana Drápala. Jaký byl jeho vliv a postavení?

Jeho vliv byl naprosto zásadní. Řekl bych zejména ve dvou směrech. První byl osobní. Zpětně asi vidíme, že měl jednoznačně apoštolské povolání něco začít, založit a prolomit. On byl a je stále vizionář. K tomu měl ještě druhou důležitou věc, a to tu, že byl schopen se nechat obohatit různými vlivy a pustit k něčemu někoho jiného. Nebylo to vždy tak, jak chtěl on, a nikdy nemusel vše dělat on. Vedle něho mohlo vyrůst dost výrazných osobností. Asi to mělo ale i tu nevýhodu, že si někdo mohl trochu natlouct, protože možná potřeboval větší korekci, než dostal.

Myslím, že jeho výhoda byla i to, že jakožto absolvent teologie uměl třeba jazyky, ale hlavně uměl rozpoznat a poukázat na vlivy, které by mohly být nebezpečné. Například, když přišel vliv Margiese a lidé byli nadšení, on byl první, kdo ukázal, že to není tak černobílé a že tam něco nesedí. Myslím, že byl schopen říct, že nás někdo obohacuje, ale že třeba jsou nějaké důrazy, které v Bibli nevidí. To si myslím, že KS dost ochránilo před tím, že neskončili v extrémech, ale zároveň že nezkostnatěli v jedné formě. Samozřejmě se občas objevilo to, co se u vizionářů objevuje, a to je to, že vizí je víc a ne vše se dotáhne do konce nebo realizuje. Ale právě cenné bylo to, že dával příležitost dalším, aby tohle doplňovali. Proto si myslím, že KS i samotný pražský sbor je tam, kde je. Když Dan tenkrát odešel ze své funkce, bylo pár lidí, kteří odešli také, ale jinak celé hnutí zůstalo. To, co on do KS vložil, to zůstalo a zůstali tu lidé, které on vychoval. I když dál už není tak aktivní.

Myslíš, že ten jeho vliv trvá do dneška?

Myslím, že trvá v tom, co do nás vložil. Stále máme ve sboru hodnoty, které on zastával, a těch 10 hodnot možná reflektuje i to, co přinášel. Ještě dnes jsou lidé, kteří se s ním pravidelněji setkávají, a třeba někde káže. Na jeho názor se stále bere zřetel. Dnes asi ovlivňuje zejména psaním. Těch děl, co napsal, je poměrně hodně.

Současně myslím, že zůstalo něco, co on sám přinesl, a to je vážít si někoho, ale možnost i nesouhlasit. Že je zde prostor k tomu, že někdo nemusí souhlasit, ale dál mít třeba i dobré vztahy s tím daným člověkem. A myslím, že je sám ochoten přijmout to, že s ním někdo nesouhlasí. Myslím třeba, že i dnes přišel s trochu jinými názory, než říkal dřív, a že to není nutně to, že bychom se v KS dle toho zařídili.

Chtěl bys ještě k té době 80. a 90. let dodat?

Samozřejmě těch vlivů bylo několik, šlo by různě jmenovat, ale to už není tak podstatné. Evangelizace s Chavdou, prorocství od Jima Golla, evangelizace Steva Reidera, Bonnkeho atd., ale teologicky nás zásadně neovlivnili.

Dál je potřeba si uvědomit, jak KS vznikaly. Část sborů vzniklo přímo Danovou službou nebo přes někoho. Pak jsou sbory, které se připojily později třeba kvůli hodnotám, étosu nebo kvůli svobodě, která v KS byla. Některé vznikly tak, že se připojily již skupiny křesťanů, kteří byli na své duchovní cestě už někde, a tam je Dan brán samozřejmě jinak. Je tedy třeba si vždy říct, jak ty sbory vznikaly.

Kdybychom se podívali na současnost. Jaké vidíš aktuální vlivy od roku 2002?

Myslím, že ze systematictějších vlivů je to jednoznačně Alan Vincent a jeho hnutí HarvestNet. Zejména vyučování o víře a duchovním boji, ale některé důrazy nám zase pomohly si sami definovat naši víru.

Druhý vliv je z organizace Connection a Pete Game. My jsme se s ním jako vedoucí setkali, on o nás nic nevěděl a tenkrát nám říkal velmi, velmi konkrétní proroctví a zjevení do sborových věcí a do životů jednotlivců. Tenkrát se přeložila kniha *Ježíšovy ruce* od Mohabira. Kniha, která popisuje 5 úřadů. A Pete Game byl jeho učedník. A hlavně přes něj jsme se tedy dostali k tomuto učení. Pete reprezentoval něco, co tenkrát jsme viděli u Johna MacFarlenea, osobní zájem o lidi a opravdový zájem o věc. Tak tyto dva vlivy jsou v poslední době důležité.

Dnes jsou samozřejmě spousty knih a možností, takže lidé jsou ovlivňováni různými věcmi. Určitě jsou dost čtené knihy z Bethelu. Obecně přijímané. i když s některými otázkami. Rozhodně to není určující směr, ale spíše obohacení. Potom se objevovaly kurzy Alfa, i když tam ten vliv teď trochu poklesl.

Co myslíš, že KS dnes tedy spojuje? Myslíš, že Základní dokument je nějaké minimum?

Popravdě, já si vlastně nejsem jistý, co dnes KS sbory spojuje kromě registrace. Různé sbory měly různý vývoj a začátek. Současně ani nevím, zdali nejsou sbory, kde se vůbec KS hodnoty neřeší. Vlastně to nikdo moc nekontroluje. Ta základní autorita je na sborech a staršovstvech. Je tam celá řada různých otázek. Jsou určité sbory, které spolupracují dobře, nějaké, které jsou tam možná jen kvůli registraci, ale je pravdou, že ten dokument by mohl být jakési minimum.

Příloha C:

ROZHOVOR TOMÁŠ BOŽOVSKÝ (Přepis, učiněno 7. 2. 2020)

Tomáši, jak ses dostal do KS?

Uvěřil jsem v roce 1981, kdy jsem se na střední škole setkal s někým, kdo chodil na Maniny (ČCE Holešovice, Praha 7). O prázdninách jsme byli na čundru, kde spolužák hrál písničky o Bohu, něco málo nám vyprávěl a poprvé se mi dostala do ruky Bible kralická. Tenkrát z naší třídy prošlo sborem na Maninách asi půlka třídy, ale v církvi nakonec zůstalo jen několik lidí. Poprvé jsem přišel na čtvrtěční setkání mládeže. Byl jsem překvapen, protože na malém prostoru tam bylo asi padesát mladých lidí. Do té doby jsem se s žádnými mladými křesťany nesešel. Brzy jsem uvěřil a ve sboru zůstal. Když tedy mluvím o začátku osmdesátých let, mluvím z pozice běžného člena sboru.

Dokázal by sis tedy vzpomenout na nějaké vlivy a proudy v 80. a 90. letech, které ovlivňovaly KS? Cos v té době vnímal jako určující?

Chápu, že otázka směřuje na celá KS, ale je potřeba říct, že Křesťanská společenství tenkrát vlastně vznikla na základě KS Praha. Nedá se to tedy moc oddělit. Určitě prvotně určující byl vliv Dana Drápala. Věci, které pro nás byly od začátku charakteristické: důraz na osobní vztah s Bohem a silný důraz na Bibli jako Boží slovo.

Dan měl zásadní vliv. Když jsem uvěřil, od počátku jsem z vyučování slyšel, že Bible je Boží slovo, na které se mohu spolehnout a věřit mu. Asi by o nás někdo mohl říct, že jsme byli fundamentalisticky založení, ale Dan se naštěstí vyznal v Písmu daleko více než my. Prakticky to např. znamenalo, že jsme se na setkáních mládeže učili verše zpaměti, a opakovali ty, které jsme se naučili minule. S tím úzce souvisely kurzíky, které jsme probírali na skupinkách (které vznikaly – nové a nové). Kurzíky (později vydané pod jménem *Na cestu víry*, pozn. autora) přinesli tzv. Navigátoři. Tyhle kurzy obsahovaly vždy nějaké základní verše a pak otázky. Odpovědi jsme hledali v Bibli, to nám od začátku pomáhalo orientovat se v Bibli, hledat v ní odpovědi a brát ji vážně. Skupinky (setkání v menším kruhu u někoho doma) pro nás měly klíčovou roli, pomáhaly nám vzájemně se povzbuzovat, napomínat, vyučovat a také „chodit ve světle“. Šlo o vzájemnou otevřenost, vyznávání hříchů a ochotu řešit věci otevřeně. I v tom byl Dan velkým příkladem.

Ve sboru bylo také prostředí otevřené novým věcem. Pokud někdo za Danem přišel s nějakým nápadem, iniciativou, obvykle dostal „zelenou“.

Kteří další lidé měli ještě nějaký učitelský vliv?

Vzpomínám na Milušku Bláhovou, která sice byla z ČCE Vinohrady, ale na životě sboru na Maninách se také hodně podílela. Uměla dobře vysvětlit „cestu spasení“, a pomáhala lidem k přijetí Ježíše na základě veršů z Bible.

Co znamená, že pomáhala lidem k přijetí Ježíše?

Pomáhala dobře porozumět tomu, co to je hřích a co Boží milost. Při někdy i docela dlouhých rozhovorech vše stavěla na Božím slovu. Pokud tomu člověk porozuměl, a chtěl dát Bohu svůj život a přijmout Ježíše jako Pána a Spasitele, vedla ho (nebo někdo jiný) v modlitbě. Při modlitbě nešlo určitě o jedinou správnou formulaci, ale o vyjádření důležitých skutečností ať už vlastními slovy, nebo podle nápomoci.

Dobře, chápu. Co další lidé, vzpomeneš si?

Určitě Verunka Hájková, Milan Moletz, Mojmir Kallus, Jirka Dohnal.

A co literatura?

Tehdy byla v podstatě všechna literatura samozřejmě pašovaná. Nebyl internet, všeho bylo málo. Dovážely se malé knížky a brožury, které se zdarma rozdávaly.

Určitě pro nás byl důležitý Derek Prince a jeho Základy. Na základě toho jsme potom zpracovali kurz Základů. Derek Prince nás ovlivnil hodně, i když někdy jen přeneseně, protože k některým věcem se dostal jen Dan v angličtině a pak je předával nám.

Na přelomu 80. a 90. let nás ovlivnili z Berlína ze sboru Filadelfia Wolfhard Margies, Hartwig Henkel a Pavel Neústupný. Od Margiese to byla třeba kniha *Uzdravení jeho slovem*. Pavel Neústupný byl ze stejného sboru, byl to Čech, který emigroval a pak přijížděl už před revolucí do České republiky. Měli jsme spolu s ním tajné semináře po bytech apod. Potom se objevily knížky Kennetha Hagina, kterého přinesl na kazetě namluveného právě Pavel. Když po revoluci vzniklo nakladatelství Logos, objevovaly se v něm i knížky z hnutí Víry. Určitou míru vlivu tedy Hagin samozřejmě měl, protože jsme ho četli.

Dokázal bys říct, v čem byl zásadní vliv u těch lidí, které jsi jmenoval?

U Dereka Prince to byla třeba jeho knížka *Manželská smlouva*. Týkala se manželství, a tak byla aktuální, protože u nás bylo spousta mladých lidí, kteří v těch letech vstupovali do manželství. Nebo knížka *Setkání v Jeruzalémě*, která nás ovlivnila ohledně chození ve světle či vykazatelnosti. Že je člověk ochoten si nechat z vlastního rozhodnutí mluvit do života.

Další člověk, kterého jsem ještě nezmiňoval, ale měl vliv, byl John MacFarlane. John měl vliv i na lidi mimo Prahu (např. Marek Prosner nebo Antonín Zelina). A Tonda Zelina sám měl určitě obrovské učitelské obdarování pro výklad Bible.

Dál bych chtěl zmínit Jima Golla z kansaských proroků, který přinesl prorocké slovo o pražském KS (regionální uspořádání) a síti spřátelených sborů v celé ČR. Vliv měly také velké evangelizační kampaně krátce po sametové revoluci s lidmi jako Mahesh Chavda nebo Steve Ryder.

V devadesátých letech, kdy se KS různě vyvíjelo a přidala se řada jiných sborů, k nám přijely týmy z *Vinice (Vineyard USA)*, kterou založil John Wimber. Jejich služba byla hodně zaměřena na osobní modlitby zejména za uzdravení a osvobození a ty věci se opravdu děly. Jistěže jsme se předtím také za sebe vzájemně modlili, ale najednou to bylo v mnohem větší míře.

Kdybychom se podívali na dnešek – jsou nějaké vlivy, proudy, způsoby učení nebo autoři, co vidíš jako důležité?

Posledních přibližně deset let je to určitě služba Peta Gamea. Setkali jsme se s ním docela zvláštním způsobem na jednom výjezdním jednání pražského staršovstva. Viděli jsme se úplně poprvé a on pro několik z nás měl prorocké slovo a vhléd. Myslím, že v té době se začalo více mluvit o patero služebnostech z listu Efeským, bylo to také jedno z jeho témat.

Další, kdo mě napadá, je Alan Vincent. Už ani nevím, jak jsme se dostali k němu nebo on k nám. Ale je od něho celá řada vyučování, ať už audio anebo v knížkách. Určitě

měl vliv i tím, že byl hostem na několika na pastorálkách KS. Přinášel zajímavé podněty a vstupy. Možná v něčem podobně jako Derek Prince měl hluboký vhled do Písma. Patřil k lidem, kteří měli učitelské obdarování, ale nejen v tom, že by byli schopní učit, ale že měli i vhled do duchovních věcí. Přes Alana jsme se potom dostali k jeho učedníku Barrymu Wisslerovi a organizaci HarvestNet International. Barry se jako řečník účastnil v posledních letech několika našich pastorálek, a vzali jsme z jeho služby velký užitek.

Příloha D:

ROZHOVOR MAREK PROSNER (Přepis, učiněno 18. 2. 2020)

Marku, za posledních 20 let, co vidíš jako největší vlivy, které KS ovlivnily?

Nemyslím si, že byl jenom jeden proud, který by zásadním způsobem teologicky ovlivnil KS. Myslím, že významně ovlivnilo KS, když sem jezdil Alan Vincent, který byl mnoho let misionářem v Indii. Na sklonku své služby byl ještě několikrát v České republice na pastorače. Myslím, že KSy ovlivnil tím, že je povzbudil k víře. Znovu věřit Božímu slovu a tomu, co Boží slovo říká. Myslím, že měl obdarování v komplexním výkladu Bible. Nevytrhával věci z kontextu a nezaměřoval se jen na jeden důraz. Myslím, že to pro nás bylo důležité, ale asi nás neovlivnil ani tolik svou teologií jako svou osobností.

Stejně tak Barry Wissler, který přišel po něm. Ten se nám velmi přiblížil svými počátky. První roky své služby začínal připravovat kázání v traktoru, první sbor měl ve stodole. Asi nás také neovlivnil teologicky nějak zásadně.

Na dálku asi některé sbory ovlivnil Bill Johnson z Bethelu. Ne snad, že by to všechny sbory přijaly nebo vzaly za své, ale do jisté míry má vliv. Mám za to, že Rada KS je velmi vyvážená a že se nenechá unést jedním směrem nebo jedním proudem. I proto se snažíme na pastoračkách dávat prostor vždycky jedné z pater služebností. To znamená, že jednou se zaměřujeme na prorockou službu, jindy na apoštolskou, jindy na učitelskou apod. Tyto oblasti vlastně chceme i kultivovat. Na jednotlivých sborech ale je, který proud má kde větší či menší vliv.

Co myslíš tím „na jednotlivých sborech“?

To asi víš, že sbory KS jsou různé. Někde jsou více evangelikálové, někde více charismatici. Někde více tančí při chvalách a dávají prostor darům Ducha, jinde se duchovní dary moc neprojeví a lidé jsou opatrní. V KS není ucelená teologie. Nemůžeme říct, tohle je něco, čemu KS věří. Máme 10 základních hodnot, které jsme dali dohromady v roce 2006. Někdy v té době, po odchodu Dana Drápala, jsme hledali, co je nám vlastní, a snažili jsme se to formulovat do hodnot. Tehdy jsme i pozměnili dokument v tom, že jsme vyndali Lausannský závazek. Nahradili jsme to formulací, že se hlásíme k Lausannskému hnutí. To je něco, na čem jsme se shodli. I když to byl docela zápas. Po rezignaci Dana Drápala nebyl nikdo, kdo by KS nějak spojoval.

Je něco hmatatelného, na základě čeho jste sestavovali hodnoty?

Ne, to není. Těch 10 hodnot jsme prostě považovali za důležité. Celé kolegium pastorů na tom pracovalo a přijalo to. Ale to schvalování bylo dost obtížné. KS jsou totiž dost svobodné, a tak se někteří báli určitého ovlivňování nebo omezování zvenčí. Některé věci byly proto podrobeny drsné kritice a některé se ani nepodařilo prosadit.

Ty hodnoty se postupem času i přeformulovaly a upravovaly – ale vždy šlo o kosmetické úpravy. Celá hodnota se neměnila.

Dobře. Dál jsi říkal, že se na pastoračkách věnujete pateru služebnostem. Na jaký popud to přišlo?

Myslím, že to přišlo nějak přirozeně – nadpřirozeně. Už dlouho jsme o tom na Radě mluvili. Viděli jsme to jako něco, co čteme v listu Efeským a vede to k budování těla Kristova. A služebnosti jsou oblasti a těm oblastem je třeba se věnovat.

Měl na to nějaký vliv Pete Game nebo Mohabir?

Myslím si, že ne. Je to věc, o které se mluvilo už dlouho. Už v 90. letech se mluvilo o apoštolské službě. To, že Pete Game jezdil povzbuzovat po sborech, bylo super, ale nemyslím si, že by nás nějak ovlivnil teologicky. Myslím, že se tak jednoduše nenecháme strhnout proudem, zároveň jsme otevření různým věcem, protože chceme rozeznávat Boží vedení.

Zmínil jsi tedy Alana Vincenta, Barryho Wisslera a mluvili jsme o Petovi Gamovi. Co dál?

Ještě jsme se bavili o Billu Johnsonovi, ten tu ale nikdy nebyl a jeho vliv je spíše na jednotlivce. Jeho důraz na prorockou službu je zde patrný. Asi nedokážu říct jednu věc, co bych z něj vytáhl a zdůraznil. Je to ale určitá míra nesvázanosti a svobody a možnost vstupovat do věcí, jako jsou modlitby za lidi a proroctví. Ale nějaká jasná teologie, to ne.

Celkově my jsme asi poměrně imunní vůči teologiím. Držíme si ten základ od Dana Drápala. Zejména v jednoduchosti. Myslím, že nejvýznamněji ovlivnil KS Derek Prince, a to primárně vyučováním základů. Znovu se k nim vracíme, ve sborech je vídám a sám je lidem doporučuji. Myslím, že je pro nás hodně důležitý ještě dnes. Zejména jeho vyvážený charismatický pohled.

Další vliv, který se dneska opět ukazuje jako důležitý, jsou základy od tzv. Navigátorů. Jde o vyučování biblických základů, o určité jistoty vyplývající z Božího slova. Ukazuje to například na spasení skrze víru, jistotu spasení postavenou ne na pocitech, ale na Božím slově. V tom vidím velikou důležitost, v životě postaveném na Božím slově.

Ještě bys dodal něco, co má vliv v těch posledních 10 letech?

Ty vlivy se střídají. Jak církev pluje, tak přicházejí různé vlny. Někdy je větší důraz na evangelizaci, někdy na prorockou službu, někdy na apoštolskou, někdy na pastýřství. Obnovuje se důležitost domácích skupinek. Co se ale týče duchovních „trendů“, myslím si, že dnes nejsou tak zásadní. Záleží na skupinách lidí a druhu sboru, co přijmou a aplikují do svého života.

Některé sbory se aktivně zúčastňují evangelikálního fóra apod. a sbory, které se toho zúčastňují, jsou určitě ovlivněny. Teologie je, myslím, pomocí, ale nedá se na ni vždy spoléhat, je třeba být otevřený Božímu vedení. V tomhle nám připadá rozdělení věcí Jednotou bratrskou na věci zásadní, případné a pomocné, jako velmi dobré! Toho bychom se také rádi drželi, i když to není součástí Základního dokumentu. Jde nám především o spasení skrze Ježíše Krista. Jsme tu proto, abychom lidi přiváděli ke Kristu – a ostatní věci jsou věci pomocné.

Máš pocit, že je ještě něco, co nás ovlivňuje?

Myslím, že teď asi víc nedokážu říct.

Dobře, díky. Co si tedy myslíš, že KS spojuje? Sborů je celá řada a mě by zajímalo, co je nějaká společná linka?

Spojuje nás společenství a úsilí o spasení lidí. Chceme mít spolu společenství. Máme jednoduchou vizi – Kristem proměněné životy, do toho se vejde řada věcí od pastoraace po evangelizaci. Ale je to něco, co nás spojuje.

Další věc, která je společná, je to, že věříme, že jsme spasení skrze víru a ne skrze skutky. To samozřejmě nejsme jen my, ale myslím, že tato osobní zkušenost, že takto jsme byli zachráněni, nás také spojuje.

Jinak určitě spojují KS zmíněné hodnoty. Zároveň nás hodnoty mohou i rozdělit. V minulosti se stalo, že byly nějaké sbory vyloučeny právě kvůli nectění základních hodnot.

Dokázal bys tedy popsat KS a zařadit je?

Jsme evangelikálně charismatická církev, z čehož plyne, že věříme v záchranu (spasení) skrze osobní vyznání víry a v jedinečnou oddělenou zkušenost naplnění Duchem svatým, jehož přítomnost se projevuje dary Ducha.

Jak bys popsal to společenství, o kterém jsi před chvílí mluvil?

To se projevuje na několika úrovních. Někde se scházejí vedoucí sborů na základě geografických oblastí. Pak tu máme pastorálky, které jsou o tom, aby se pastoři mohli sdílet a společně hledat například řešení osobních situací nebo výzev, které přicházejí ve sborech. K tomu patří i ujasňování si, zda rozumíme *Základnímu dokumentu* stejně apod. Společenství podporují i akce ve sborech, společné dovolené, víkendy apod.

Ještě mi prosím řekni jednu věc. Prý ses hodně stýkal s Johnem MacFarlenem. V čem byl jeho vliv?

To byl zralý a Kristu vydaný služebník, který nejednou riskoval život kvůli své víře. Jeho křesťanství prošlo ohněm a bylo protřibeno, měl vhled a moudrost do řady věcí. Pro nás v Čechách (České republice, pozn. autora) měl vliv ten, že se věnoval radě lidem na osobní úrovni. Například se naučil česky z Bible kralické a šel sloužit do Československa.

Jeho vliv na KS byl zejména v tom, že ovlivňoval lidi ve vedení KS. Tím myslím jak Dana Drápala, ale i další.

Máš pocit, že vliv Dana Drápala stále trvá?

Myslím, že do určité míry a v určité formě. Dan stále publikuje, tím nemám na mysli politické články, ale ty o duchovních věcech. Řada lidí k němu stále vzhlíží a bere jeho názor. Ale přímý vliv už zdaleka nemá tak velký nebo určující. To je také dané tím, že už nemá zodpovědnost za KS, ale rozhodně má stále autoritu.

Ten jeho vliv z 80. a 90. let je v KS stále. Je celá řada věcí, které on do KS vložil, a které zakořenily – ty dobré. Ale věříme, že Bůh mluví i k pastorům dnes a snažíme se zkoumat jeho slova.

Příloha E:

Dopis Synodní radě se žádostí o propuštění z ČCE¹³⁶

V Praze dne 7. května 1990

Vážený bratři,

pokoj vám a milost od našeho Pána Ježíše Krista!

Na základě předchozích jednání (naposledy ve čtvrtek 3. května t. r.) se na vás nyní obracíme písemně se žádostí o propuštění holešovického sboru z ČCE. Jak je známo, zakouší náš sbor zhruba od roku 1981 probuzení spojené se značným přílivem nových členů. Účast na nedělních shromážděních stoupla z průměru 29 v roce 1977 na 234 v loňském roce. Počet lidí aktivně se účastnících sborového života se zhruba zdvanásobil (ze cca 45 na 550, počítáme-li děti). Největší příliv jsme zaznamenali mezi mladými lidmi z nevěřících rodin.

Tato situace nás nutila k promýšlení otázky křtu a jeho smyslu pro život člověka. Dospěli jsme postupně k přesvědčení, že křest je lidskou odpovědí na Boží milost, tedy že předpokládá pokání a víru křtěného. Tím jsme se postupně ocitali mimo běžné pojetí křtu v ČCE.

Vzhledem k tomu, že se postupně proměňoval ráz našich shromáždění, objevovalo se napětí mezi jinými členy církve a námi. Bylo nesnadné se s tím vyrovnávat, protože velice zřídka měly námítky věcný ráz a byly adresovány nám. Snažili jsme se pokud možno vyhýbat potenciálním střetům a fyzickou i materiální obětavostí dávat najevo svou loajalitu s ČCE (duchovní služba, až na určité výjimky, nebyla vítána).

Jak sbor postupně rostl, objevovaly se i prostorové problémy. Ochota libeňského sboru zapůjčit nám své místnosti na čas našim problémům ulevila. Jak se postupně mladí lidé ženili a vdávaly, jak se nám rodily děti, stával se sbor méně pohyblivým. Některé rodiny trávily po hodině v dopravních prostředcích cestou tam i zpět. Z těchto důvodů

136

Historie Křesťanského společenství Praha III, s. 85-87

začaly existovat jednak domácí skupinky, jednak regionální shromáždění v různých částech Prahy. Celý sbor je nyní rozdělen na 7 regionů (Praha 1 + 7, Praha 5, Praha 5 + 6 + Kladno, Praha 8 + 9, Praha 10 a část Prahy 4, Krč + Písnice + Novodvorská, Nusle + Podolí + Nové Město + Vinohrady + Vršovice). Každý z těchto regionů má své vedení, jakési ministaršovstvo, a svá vlastní shromáždění jednou či dvakrát do měsíce. A touhu, aby v něm mohla být vysluhována Večeře Páně.

Je nám kladena otázka, proč nemohou ti lidé chodit do sborů, které již v příslušných lokalitách existují? Můžeme odpovědět protiotázkou: Proč je ty sbory nezískaly pro Krista, když to k nim mají blíž? Faktem zůstává, že ti lidé přišli k Pánu Ježíši v našem obecenství, zvykli si na určitý způsob života v něm a nezaintegrovali by se do existujících sborů ČCE. O důvodech jsme již hovořili a máme za to, že by bylo užitečné o nich hovořit i dále, ale nemá smysl je rozvádět v tomto dopise.

Tak postupně došlo k tomu, že zde vyrostla církev v církvi. Organizační rámec – struktury ČCE – nám další růst neumožňují a třecí plochy by se spíše zvětšovaly. Cestu k dosažení ordinace považujeme za velmi zdlouhavou a kromě toho nejsme přesvědčeni, že člověk by měl být laickým kazatelem, aby měl právo vysluhovat Večeři Páně.

Soudíme proto, že nám bude lépe mimo rámec ČCE. Jsme zodpovědni za dary, které nám Pán dal, a za lidi, jež nám svěřil. V žádném případě si nemyslíme, že jsme jediní, kteří poznali pravdu, a že ostatní sbory by se měly úplně přizpůsobit nám. Pokud chceme jít samostatně, pak neodcházíme s nějakým bouchnutím dveřmi a s odsuzováním ČCE, ale ve vědomí, že mimo její rámec budeme moci lépe sloužit Pánu Ježíši Kristu. Předpokládáme, že napětí poleví a že snad bude možné vést o celé řadě otázek smysluplný dialog.

Jsme ČCE vděčni za to, že nás ve svých řadách po léta trpěla, budeme se upřímně modlit za její požehnání a současně vás také o požehnání prosíme.

Na 3. června (15:30) jsme svolali mimořádné sborové shromáždění, kde by se mělo definitivně rozhodnout, chce-li určitá část sboru zůstat v rámci ČCE. Zveme vás na toto shromáždění. Koná se v Kulturním domě Dopravních podniků, stanice metra Vltavská. Předpokládáme, že podle poměru členů rozdělíme sborový účet a dohodneme se s vámi o dalším používání místností, které má sbor v pronájmu od OPBH (jedná se o místnosti Na Maninách 20 a farní byt na Dukelských hrdinů 24).

Předpokládáme, že náš sbor – či jeho podstatná část – bude do schválení nového církevního zákona existovat právně jako společnost s názvem „Křesťanské společenství Maniny“. To je rozhodnutí všech starších. Tak budeme moci mít právní subjektivitu v mezidobí do vydání nového církevního zákona.

S bratrským pozdravem staršovstvo sboru

Václav Rohan,
Kurátor

Dan Drápal,
vikář

Příloha F:

Odpověď Synodní rady ČCE¹³⁷

VPraze dne 31. května 1990

Vážení bratři a sestry,

obracíte se na synodní radu s žádostí, abychom Vás propustili ze svazku naší církve. Jde o bezprecedentní událost, se kterou naše církevní řády nepočítají. Protože však Vaše rozhodnutí je důsledkem dlouhého procesu krystalizace uvnitř holešovického sboru i uprostřed společenství naší církve, nezbývá nám než Vaše sdělení vzít s politováním na vědomí, s prosbou, aby byla dána každému zapsanému členu holešovického sboru příležitost svobodně se rozhodnout, zda odejde, či zůstane. Své rozhodnutí zdůvodňujete především tak, že mimo rámec naší církve budete moci lépe sloužit Pánu Ježíši Kristu. Dobře rozumíme tomu, že společenství, které nevyrostlo z tradiční podoby církve, nýbrž se formovalo misijní službou především mezi mladými lidmi z nevěřících rodin, nemohlo mít docela stejnou podobu, jako naše tradiční sbory, v nichž se vyvinuly liturgické formy, které svazují přítomnost církve s její hlubokou minulostí i s širokým ekumenickým společenstvím křesťanů. To samo o sobě by ovšem nebylo důvodem k tomu, abyste utvářeli struktury nezávislé na současné podobě Českobratrské církve evangelické. Rozhodnutí jít samostatnou cestou rostlo z dvojího:

1. Především z problému, jak se vyrovnat se křtem nemluvnat, který byl udělen mnoha mladým členům Vašeho společenství a kteří nyní toužili po vyznavačském křtu. Křest dospělých v naší církvi není sám o sobě žádným problémem a je běžně udělen těm, kteří dosud nebyli pokřtěni. Stáli jste před otázkou, zda platí křest nemluvněte, které není schopné učinit jasné vyznání víry. Tedy před otázkou, která není nijak nová, kterou si kladli pravděpodobně již křesťané prvních generací, zvláště tam, kde se ještě nevytratil význam obřízky – znamená příslušnosti ke Staré smlouvě. Toto napětí, které není schopna církev dořešit, napětí mezi svrchovanou milostí Kristovy oběti a mezi aktem rozhodnutí,

137

Historie Křesťanského společenství Praha III, s. 88–90.

provází církev po celé její dějiny. A snad právě ono je zdrojem „semper reformanda“, procesu, který trvale provází Kristovu církev. Chceme při tom Vás ujistit, že jsme přesvědčeni, že jsou stejně závažné důvody pro křest dětí jako pro křest dospělých. Nejen na základě přímých dokladů, kterých je více, než si běžně členové uvědomují. Ale především na základě samotné podstaty Kristovy milosti, která je jedinečně vyjádřena v řadě Kristových podobností a vrcholně v podobnosti o Marnotratném synu. „Mrtvý“ se vrací domů. A přece je přijat jako milovaný syn, a to ne na základě vyznání vin, ale jen proto, že ho otec nepřestal milovat. Není nakonec i řada mladých lidí, v dětství pokřtěných, vyrostlých však mimo církev, kteří byli osloveni Evangeliiem, nejhlubším důkazem, že nepřestali být dětmi Otce, že jejich prvorozenství platí, protože je darováno a ne získáno? Nechceme však nyní otvírat rozhovor, který nikdy beze zbytku na této zemi nebude ukončen. Chceme jen ukázat, že při vzájemném naslouchání by mohla být zbohacena celá církev Páně.

2. Ten druhý problém vidíme v pastýřské péči o ty, kteří byli získáni pro Krista. Nemohli a nechtěli jste je svěřit našim sborům jistě ne proto, že by byli právě Vámi získáni, i když rozumíme, že duchovní rodiče jsou se svými duchovními dětmi spojeni zvláštním poutem a cítí za ně mimořádnou zodpovědnost. To by apoštolové do sborů prvotní církve nemohli přivést nové konvertity. Nejsme přece kongregačním společenstvím, ale církví, která vzájemně spolupracuje, kde členové jednoho sboru jsou současně členy celé církve a mohou najít v kterémkoliv sboru svůj duchovní domov. Problém nevidíme ani v tom, že byste pochybovali o odpovědnosti mnoha našich kazatelů a presbyterů sborů. To, co vás vedlo k samostatné, nezávislé péči o obrácené, byla zacílená příprava k další zkušenosti, kterou nazýváte křest Duchem svatým. A v tomto bodě se opravdu církev ve své většině s Vámi rozchází. My jsme na základě Písma dospěli k takovému závěru, že kdo je křtem a vírou vstípen do církve – těla Kristova – má podíl na Duchu svatém, který byl církvi o Letnicích darován jednou provždy právě tak, jako je neopakovatelná Kristova oběť a jeho vzkříšení. Tak tomu učíme ve sborech a povzbuzujeme členy církve, aby za Ducha svatého děkovali, jemu se otvírali, rozpoznávali svěřené duchovní dary a za další potřebné v budování církve prosili. Základním znamením přítomnosti Ducha svatého pro nás není glosolalie, ale život z opravdové Kristovy lásky, která umožňuje jednotu církve v rozmanitosti a která překonává napětí přirozeně vznikající mezi námi lidmi. Toto vyučování v církvi přirozeně

narušovalo proces, který Vaše pochopení Písma sledovalo. A tak Vám připadalo, že jste mezi námi nenašli dost duchovní hloubky a příležitostí k rozvinutí služby. Je nám to velice líto a domníváme se, že Vaše rozhodnutí bude ke ztrátě obou stran a především bude příčinou k znevěrohodnění misijní služby lidu Páně.

Loučíme se s Vámi tak, jako se loučí matka s dětmi, které se rozhodly opustit domov a jít svou vlastní cestou. Jsou chvíle v životech jednotlivců i společností, kdy není možno už nic jiného než povědět „s Bohem“. Takovýto rozchod ovšem znamená nové dělení církve, a to je vždycky dokladem hříchu, obvykle na jedné i na druhé straně. Co se nyní jeví jako usnadnění budoucí cesty, může se stát začátkem nových a větších nesnází.

Poručíme Vás do Boží milostivé ochrany a svěřujeme Vás jeho péči. Přejeme Vám pak, abyste došli hlubší pravdy, kterou naši otcové viděli v ospravedlňující milosti Kristově, na kterou má a smí hříšný člověk s hlubokou důvěrou spolehnout. Přejeme Vám, aby byly rozmnoženy mezi Vámi dary misie mezi nevěřícími a bylo Vám dáno přivádět je k živému Kristu. A přes všechnu bolest Vám vyprošujeme, aby Bůh žehnal Vaší cestě.

Na začátku jsme psali, že s podobným případem odchodu celého sboru církev ve svých řádech nepočítá. Počítá však s možností návratu těch, kteří odešli. Naše církev je církví, která dveře nezavře. A která dovede čekat v naději, že se Boží děti jistě vrátí.

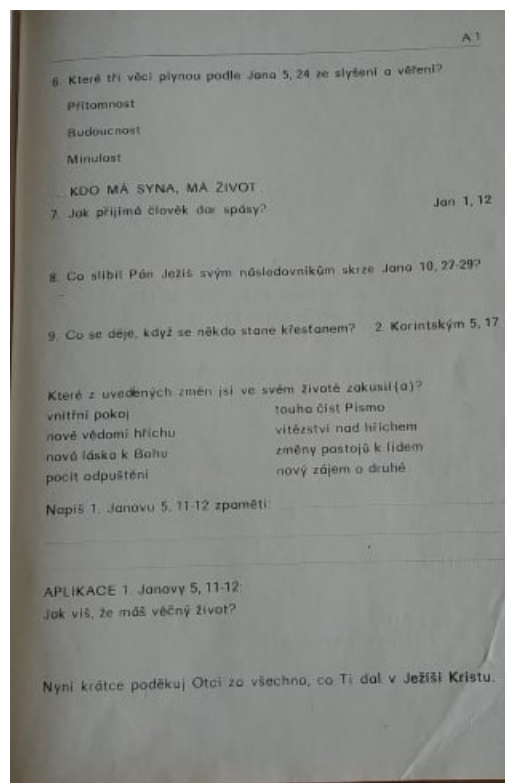
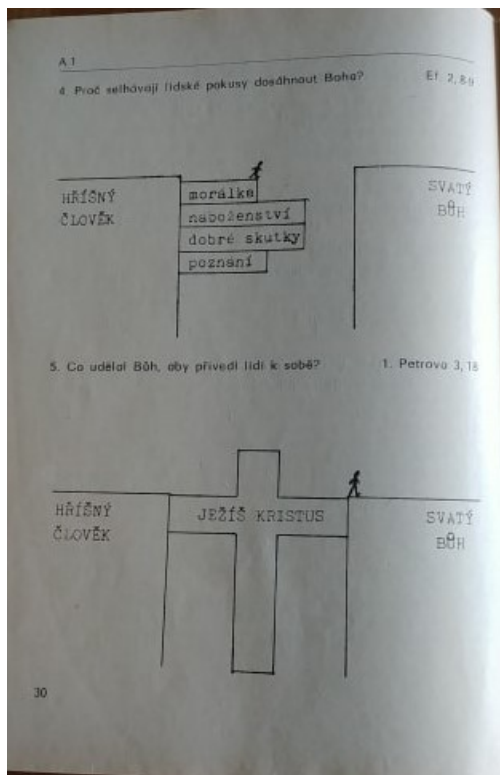
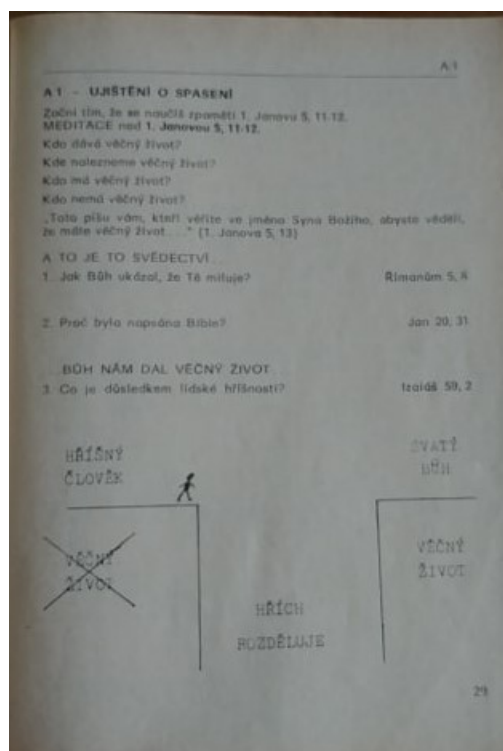
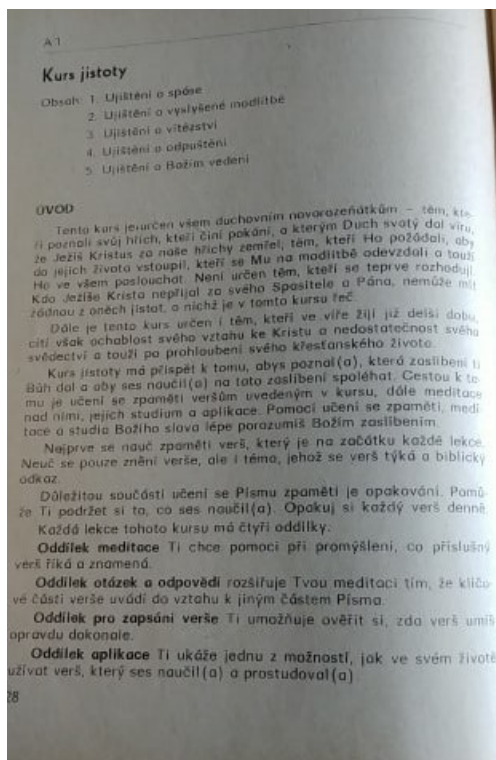
S bratrskými pozdravy jménem celé církve Vaše synodní rada.

Miloš Lešikar
synodní kurátor

Pavel Smetana
úřadující náměstek synodního seniora

Příloha G:

Kurz Navigátorů – Na cestu víry (A). Praha: Ichtys, 1990. s. 28–31.

Příloha H:

Lausannský závazek – bez úvodu a závěru a bez biblických odkazů, jako byl uveden v *Základním dokumentu* roku 2002. Celý dokument dostupný zde:

<https://evangelikalni-teologie.cz/lausannsky-zavazek-1974>

1. Boží cíl

Vyznáváme svoji víru v jednoho věčného Boha, Stvořitele a Pána světa, Otce, Syna a Ducha svatého, který vládne nade vším podle své vůle. Povolává si z tohoto světa svůj lid, který pak posílá do světa zpět jako své služebníky a svědky pro šíření svého království, pro růst Kristova těla a pro slávu svého jména. Vyznáváme v zahanbení, že jsme často své povolání zapírali a ve svém poslání chybili tím, že jsme se připodobňovali světu nebo se od světa izolovali. Radujeme se však z toho, že i v hliněných nádobách evangelium zůstává vzácným pokladem. Toužíme se znovu odevzdat Pánu, abychom tento poklad mohli v moci Ducha svatého učinit známým celému světu.

2. Autorita a moc Bible

Prohlašujeme božskou inspiraci, pravdivost a autoritu celého Starého i Nového zákona jako jediného napsaného Božího slova bez chyby ve všem, co tvrdí. Přijímáme Boží slovo jako jediné neomylné pravidlo víry a života. Také prohlašujeme moc Božího slova k dosažení jeho cíle spásy. Zvěst Bible je určena pro celé lidstvo. Vždyť Boží zjevení v Kristu a v Písmu je neměnné. Duch svatý skrze ně mluví i dnes. Osvěcuje myšlení Božího lidu v každé kultuře, aby viděl pravdu Písma živě svými vlastníma očima, a tak celé církvi stále více ukazuje mnohostrannou Boží moudrost.

3. Jedinečnost a všestrannost Krista

Vyznáváme, že je jen jeden Spasitel a jen jedno evangelium, přestože evangelizačních přístupů je celá řada. Uvědomujeme si, že každý člověk má určité poznání Boha skrze obecné Boží zjevení ve stvoření. Odmítáme však myšlenku, že toto poznání může spasit, protože lidé potlačují pravdu svou bezbožností. Jako nesrovnávající se s Kristem a evangeliem odmítáme též jakoukoli podobu synkretismu (slučování protikladných náboženských směrů) a dialogy, z kterých by vyplývalo, že Kristus mluví stejným způsobem skrze všechna náboženství a ideologie. Ježíš Kristus, který je jediný

Bůhčověk a dal sebe samého jako výkupné za hříšníky, je jediným prostředníkem mezi Bohem a člověkem. Není jiného jména, které by nás mohlo spasit. Pro hřích spějí všichni k zániku, avšak Bůh miluje každého člověka a nechce, aby někdo zahynul, ale aby všichni činili pokání. Ti, kteří odmítají Krista, odmítají radost ze spasení a odsuzují se k věčnému odloučení od Boha. Mluvit o Ježíši Kristu jako o „Spasiteli světa“ neznamená, že každý člověk bude v konečném důsledku spasen ani, že všechna náboženství nabízejí spasení v Kristu. Znamená to však vyhlášení Boží lásky k světu hříšníků a výzvu pro všechny lidi, aby mu jako Spasiteli a Pánu odpověděli osobním odevzdáním se v pokání a ve víře. Ježíš Kristus je vyvýšen nad všechna jména; toužebně očekáváme den, kdy před ním poklekne každé koleno a každý jazyk vyzná, že je Pán.

4. Podstata evangelizace

Evangelizovat znamená hlásat radostnou zprávu, že Ježíš Kristus zemřel za naše hřích, vstal z mrtvých podle Písem, kraluje jako Pán, dává odpuštění hříchů a osvobozující dar Ducha svatého každému, kdo činí pokání a věří. Přítomnost křesťanů ve světě je nezbytná pro evangelizaci, stejně jako dialog, jehož účelem je citlivě naslouchat ve snaze o porozumění. Evangelizace sama o sobě znamená zvěstování historického, biblického Krista jako Spasitele a Pána, s cílem přesvědčit lidi, aby k němu osobně přišli a byli tak smíření s Bohem. Při zvěstování poselství evangelia nemáme právo zakrývat cenu následování. Všechny, kdo ho chtějí následovat, Ježíš i dnes vyzývá, aby zapřeli sami sebe, vzali na sebe svůj kříž a sjednotili se s jeho novým společenstvím. Výsledkem evangelizace je: poslušnost Krista, začlenění se do jeho církve a odpovědná služba ve světě.

5. Křesťanská sociální zodpovědnost

Vyznáváme, že Bůh je jak Spasitelem, tak i Soudcem všech lidí. Proto bychom měli sdílet jeho starost o spravedlnost, smíření v celé lidské společnosti a o osvobození člověka z každého útlatku. Protože je lidstvo stvořeno k obrazu Božímu, má každý člověk bez ohledu na rasu, náboženství, barvu pleti, kulturu, sociální postavení, pohlaví či věk, vnitřní důstojnost, pro niž má být předmětem úcty a služby, nikoli vykořisťování. Proto vyjadřujeme lítost nad tím, co jsme zanedbali, a také nad tím, že jsme evangelizaci a sociální zájem někdy považovali za vzájemně se vylučující činnosti. Přestože smíření

člověka s člověkem není smíření s Bohem, sociální působení není evangelizací, politické osvobození neznamena spásu, vyznáváme, že k naší křesťanské povinnosti patří evangelizace a společensko – politický zájem. Obojí je nutné k vyjádření našeho učení o Bohu a o člověku, o naší lásce k bližnímu a o naší poslušnosti Ježíše Krista. Poselství o spasení zároveň obsahuje odsouzení každé formy odcizení, útisku a diskriminace. Neměli bychom se bát napadat zlo a nespravedlnost, kdekoliv se projeví. Když člověk přijme Krista, je znovuzrozen do jeho království a musí se snažit na jeho spravedlnost nejen ukazovat, ale také ji rozšiřovat uprostřed nespravedlivého světa. Spasení, které jsme dostali, nás má proměňovat ve všech našich osobních a sociálních povinnostech. Víra bez skutků je mrtvá.

6. Církev a evangelizace

Vyznáváme, že Ježíš Kristus posílá své vykoupené lidi do světa stejně, jako Otec poslal jeho, což vyžaduje stejně hluboké a náročné prostoupení světa. Musíme vyjít ze svých církevních a duchovních ghett a proniknout do nekřesťanské společnosti. V poslání církve obětavě sloužit je evangelizace prvořadým úkolem. Světová evangelizace vyžaduje, aby celá církev nesla celé evangelium do celého světa. Církev leží v samém středu Božího kosmického plánu a je jeho vyvoleným prostředkem k hlásání evangelia. Církev, která hlásá kříž, však musí sama nést znamení kříže. Jestliže církev zrazuje evangelium nebo se jí nedostává živé víry v Boha, opravdové lásky k lidem či svědomité poctivosti ve všech věcech, včetně podpory materiální a finanční, stojí v cestě evangelizaci. Církev je společenstvím Božího lidu a nikoli institucí a nesmí se ztotožňovat s žádnou konkrétní kulturou, sociálním nebo politickým systémem či lidskou ideologií.

7. Spolupráce v evangelizaci

Vyznáváme, že Božím cílem je opravdová, viditelná jednota církve. K jednotě nás nabádá i evangelizace, protože jednota naše svědectví posiluje, stejně jako naše nejednotnost evangelium o smíření podkopává. Uvědomujeme si však, že organizační jednota může mít různé formy a nemusí nutně evangelizaci napomáhat. Přesto bychom my, kdo máme stejnou biblickou víru, měli být těsně spojeni ve společenství, práci a svědectví. Vyznáváme, že naše svědectví bylo někdy zmařeno hříšným individualismem a

zbytečným zdvojováním. Slibujeme, že budeme hledat hlubší jednotu v pravdě, uctívání, svatosti a misii. Usilujeme o rozvoj funkční oblastní spolupráce v podpoře misie církve, ve strategickém plánování, ve vzájemném povzbuzování a ve sdílení prostředků a zkušeností.

8. Církve v evangelizačním partnerství

Radujeme se, že začalo nové misijní období. Dominantní role západních misí se rychle ztrácí. Pán Bůh připravuje v mladých církvích zcela nové možnosti pro světovou evangelizaci a ukazuje tím, že zodpovědnost evangelizovat přísluší celému Kristovu tělu. Všechny sbory by se měly ptát Boha a sebe sama, co mají dělat, aby mohly zasáhnout své okolí a vyslat misionáře i do jiných částí světa. Stále musíme svoji misijní zodpovědnost a svůj úkol přehodnocovat. Tímto způsobem se rozvine rostoucí spolupráce mezi církvemi a více vynikne univerzální charakter Kristovy církve. Jsme Bohu vděční také za organizace, které pracují na překládání Bible, na teologické výuce, ve sdělovacích prostředcích, křesťanské literatuře, evangelizaci, misii, na poli církevní obnovy a v dalších specializovaných oblastech. Také ony se musejí podrobovat stálému sebehodnocení a zkoumat svoji účinnost jako části misie církve.

9. Naléhavá nutnost evangelizačního úkolu

Více než 2700 miliónů lidí, tedy více než dvě třetiny lidstva, ještě neslyšelo evangelium. Stydíme se za to, že tolik lidí zůstalo bez povšimnutí; je to pro nás a celou církev stálou žalobou. Nyní se však v různých částech světa projevuje nečekaná ochota přijímat Pána Ježíše Krista. Jsme přesvědčeni, že nastal příhodný čas, kdy by se církve a církevní organizace měly opravdově modlit za spasení těch, ke kterým se evangelium ještě nedostalo, a zahájit nové úsilí k dosažení evangelizace celého světa. Někdy je třeba snížit počet misionářů i finanční podporu v zemích, kde už evangelium hlásáno bylo, aby místní národní církve přebraly více vlastní zodpovědnosti, a aby se uvolnily prostředky pro ty části světa, kde evangelium ještě nebylo zvěstováno. Misionáři by měli volně cestovat mezi všemi kontinenty světa v duchu pokorné služby. Cílem je, aby pomocí všech prostředků a co nejdříve měl každý člověk příležitost slyšet, pochopit a přijmout radostnou zvěst evangelia. Nemůžeme předpokládat, že tohoto cíle lze dosáhnout bez obětí. Všichni jsme otřeseni chudobou miliónů a znepokojeni nespravedlností, která ji

způsobuje. Ti z nás, kteří žijí v hojnosti, přijímají za svoji povinnost vést jednoduchý způsob života, aby mohli hojněji přispět k zlehčení utrpení i k evangelizaci.

10. Evangelizace a kultura

Vytvoření strategií pro světovou evangelizaci vyžaduje hledání nových cest. Pod Božím vlivem pak bude výsledkem růst církví hluboce zakořeněných v Krista s blízkým vztahem k vlastní kultuře. Kultura musí být vždy zkoušena a posuzována Písmem. Protože člověk je Boží stvoření, jsou některé aspekty kultury krásné a dobré. Protože však člověk padl, je celá kultura poskvrněna hříchem a některé její aspekty jsou dokonce démonické. Evangelium nestaví jednu kulturu nad druhou, ale hodnotí všechny kultury podle vlastních kritérií pravdy a spravedlnosti a v každé z nich prosazuje morální hodnoty. Misijní organizace až příliš často vyvážely s evangeliem také cizí kulturu a církve pak více než k Písmu byly vázány ke kultuře. Kristovi evangelisté se musí pokorně oprostít od všeho kromě své vlastní identity, aby se mohli stát služebníky druhých, a církve se musí snažit kulturu proměnit a obohatit – to vše k Boží slávě.

11. Vzdělávání a vedení

Vyznáváme, že nám někdy záleželo více na růstu počtu členů církve než na duchovním prohloubení, a tím jsme oddělili evangelizaci od křesťanské výchovy. Také přiznáváme, že některé z našich misíí příliš pomalu připravovaly a povzbuzovaly místní představitele církve k plnění jejich odpovědných úkolů. Chceme respektovat místní principy a přejeme si, aby každá církev měla své místní představitele, kteří by křesťanský způsob vedení neprojevovali v nadřazenosti, nýbrž ve službě. Uvědomujeme si, že je třeba zlepšit teologické vzdělávání zvláště pro vedoucí církvi. V každé zemi by měl být účinný vzdělávací program pro kazatele a laiky týkající se věrouky, učenictví, evangelizace, výchovy a služby. Takovéto vzdělávací programy se nesmí opírat o stereotypní metody, ale měli by je iniciativně vypracovat místní lidé na základě biblických pravd.

12. Duchovní zápas

Uvědomujeme si, že jsme zapojeni do stálého duchovního boje s mocnostmi a silami zla, které se snaží zničit církve a zmařit její úkol ve světové evangelizaci. Víme, že se musíme vyzbrojit Božím oděním a vést tento boj duchovními zbraněmi: pravdou a modlitbou.

Činnost našeho nepřítele totiž odhalujeme nejenom ve falešných ideologiích mimo církev, ale také uvnitř církve, ve falešných evangeliích, která popírají Písmo a staví člověka na místo Boží. Potřebujeme bdělost a schopnost rozlišování, abychom si zachovali biblické evangelium. Přiznáváme, že my sami nejsme vůči světským myšlenkám a jednáním odolní, že jsme náchylní podlehnout sekularizaci. Někdy například zanedbáváme pečlivé studie o růstu církve, jak početního, tak duchovního, přestože jsou správné a cenné. Jindy v touze zajistit si dobrou odezvu na evangelium kompromitujeme svoje poselství, manipulujeme posluchači nátlakovou taktikou a nadměrně nás zaměstnávají statistické údaje, s nimiž někdy nakládáme i nečestně. To vše je světské. Církev musí být ve světě, ale svět nesmí být v církvi.

13. Svoboda a pronásledování

Bohem ustanovená povinnost každé vlády je zajišťovat podmínky míru, spravedlnosti a svobody, ve kterých by církev mohla poslouchat Boha, sloužit Pánu Ježíši Kristu a kázat bez překážky evangelium. Proto se modlíme za představitele národů a žádáme je, aby zaručovali svobodu myšlení a svědomí, svobodu praktikovat a propagovat náboženství podle Boží vůle, jak je to vymezeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv. Také vyjadřujeme hlubokou starost o všechny, kdo byli neprávem uvězněni, a zvláště o své bratry, kteří trpí pro své svědectví o Pánu Ježíši. Slibujeme, že se za ně budeme modlit a pracovat na jejich osvobození. Zároveň se odmítáme nechat zastrašit jejich osudem. S pomocí Boží se také budeme stavět proti nespravedlnosti a budeme se snažit zůstat věrni evangeliu za každou cenu. Nezapomínáme na upozornění Pána Ježíše, že pronásledování je nevyhnutelné.

14. Moc Ducha svatého

Věříme v moc Ducha svatého. Otec poslal svého Ducha, aby svědčil o Jeho Synu; bez jeho svědectví je naše svědectví neplodné. Usvědčení z hříchu, víra v Krista, znovuzrození a křesťanský růst, to vše je jeho práce. Duch svatý je dále misijním Duchem; z církve naplněné Božím Duchem by tedy evangelizace měla vycházet spontánně. Církev, která není misijní církví, si sama sobě odporuje a uhasí Ducha svatého. Světová evangelizace bude možná jen tehdy, když Duch svatý obnoví církev v pravdě, moudrosti, víře, svatosti, lásce a moci. Proto vyzýváme všechny křesťany, aby se

modlili za navštívení svrchovaného Ducha Božího, aby na jeho lidu bylo vidět všechno jeho ovoce a aby všechny jeho dary obohatily tělo Kristovo. Jenom tehdy se stane celá církev vhodným nástrojem v jeho rukou, tak aby celá země uslyšela jeho hlas.

15. Druhý Kristův příchod

Věříme, že se Ježíš Kristus osobně a viditelně vrátí zpět s mocí a slávou, aby dokončil svoje spasení a soud. Toto zaslíbení o jeho příchodu je dalším podnětem k naší evangelizaci, protože si připomínáme jeho slova, že „nejdřív musí být evangelium hlášáno celému světu“. Věříme, že období mezi Kristovým nanebevstoupením a jeho novým příchodem musí být naplněno misijní činností Božího lidu, který nemá právo tuto činnost ukončit dříve, než nastane konec. Také si připomínáme jeho varování, že přijdou falešní kristové a falešní proroci, jako předchůdci konečného antikrista. Proto jako pyšný, sebevědomý sen, odmítáme představu, že by člověk byl schopen vybudovat ideální poměry na zemi. Naše křesťanská jistota spočívá v tom, že Bůh dokončí své království, a my tento den vyhlížíme s velkým očekáváním; vyhlížíme nové nebe a novou zemi, kde bude spravedlnost a kde bude Bůh panovat navěky. Zatím se znovu vydáváme do služby Kristu a lidem v radostné poddanosti jeho vládě nad celým naším životem.

Příloha I:

HODNOTY CÍRKVE KŘESŤANSKÁ SPOLEČENSTVÍ

§ 6

1. CÍRKEV POSTAVENÁ NA BIBLI

Bible je pro nás Božím slovem, zdrojem života a měřítkem všech věcí.

Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je nanejvýš užitečné. Vyučuje nás a usvědčuje, napravuje a vychovává ve spravedlnosti, aby byl Boží člověk dokonale připraven a vybaven ke každému dobrému dílu. (2Tm 3,16-17 NBK)

Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvětluje moji stezku. (Ž 119,105)

Ježíš mu řekl: „Je psáno: Člověk nebude živ jenom chlebem, ale každým slovem Božím. (L 4,4)

2. DŮVĚRNÝ VZTAH S BOHEM OTCEM

Skrze oběť Ježíše Krista jsme usmířeni s Bohem. Jde nám především o to, abychom s Ním měli úzký osobní vztah a aby On z nás měl radost.

Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. (2K 5,19)

Naše společenství je s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem. (1J 1,3 ČSP)

3. NÁSLEDOVÁNÍ JEŽÍŠE KRISTA

Ježíš Kristus je naším Spasitelem i Pánem. Proto považujeme za neodmyslitelnou součást své zbožnosti jeho důsledné následování.

Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.“ (L 9,23)

4. ŽIVOT Z MOCI BOŽÍHO DUCHA

Jsme si vědomi, že potřebujeme Ducha svatého, který vydává svědectví o Kristu, uvádí do pravdy, zmocňuje a vystrojuje Církev svými dary.

Požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. (J 14,16-17)

Až přijde Zastánce, kterého vám pošlu od Otce, Duch Pravdy, jenž vychází od Otce, ten o mně vydá svědectví. (J 15,26 ČSP)

Až ale přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy. (J 16,13 NBK)

Jsou různé dary, ale tentýž Duch, jsou různé služby, ale tentýž Pán, jsou různá působení, ale všechno ve všech působí tentýž Bůh. Každý ovšem dostává projev Ducha ke společnému užítku: jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, jinému od téhož Ducha slovo poznání, dalšímu víra v tomtéž Duchu, jinému dary uzdravování v tomtéž Duchu, jinému konání zázraků, jinému prorocství, jinému rozlišování duchů, jinému různé druhy jazyků, jinému výklad jazyků. To vše ale působí jeden a tentýž Duch, který obdarovává každého jednotlivě, jak sám chce. (1K 12,4-11 NBK)

5. RŮST A PROMĚNĚNÉ ŽIVOTY

Usilujeme o to, aby církev rostla jak počtem, tak ve zralosti a proměně charakteru do podoby Ježíše Krista.

Církev v celém Judsku, Galileji a Samaří měla klid, vnitřně i navenek rostla, žila v báni Páně a vzrůstala počtem, protože ji Duch svatý posiloval. (Sk 9,31)

To on rozdal své dary – apoštoly, proroky, evangelisty, pastýře a učitele – pro přípravu svatých k dílu služby, aby se Kristovo tělo budovalo, abychom nakonec všichni dospěli k jednotě víry a poznání Božího Syna, k dokonalému lidství, k plné míře Kristovy dospělosti. (Ef 4,11-13)

6. CHOZENÍ VE SVĚTLE

Na základě lásky a pravdy chceme žít v upřímnosti před Bohem i lidmi, bez snahy přehlížet problémy. Odmítáme jakoukoliv církevní výlučnost. Jde nám o otevřenost, vykazatelnost a biblicky prováděnou kázeň v církvi.

Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu. (1J 1,7)

Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby 'ústý dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď'. Jestliže ani potom neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník. (Mt 18,15-17)

7. ROZVÍJENÍ VZÁJEMNÝCH VZTAHŮ

V CKS usilujeme o co nejhlubší závazné vztahy. Vzájemné vztahy mezi sbory se dějí zejména skrze vztahy mezi jejich vedoucími na různých rovinách.

Jako máme v jednom těle mnoho údů, ale všechny údy nemají stejný úkol, tak i nás je mnoho, ale v Kristu jsme jedno tělo a jako jednotlivé údy patříme k sobě navzájem. (Ř 12,4-5 NBK)

Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým. (J 13,35)

8. SDÍLENÍ EVANGELIA

Důležitou součástí našeho poslání je pro nás zvěstování dobré zprávy o záchraně v Ježíši Kristu i nejrůznější služba lidem.

Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření. (Mk 16,15 NBK)

Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích. (Mt 5,14-16)

9. ÚCTA K DALŠÍM CÍRKVÍM A SPOLUPRÁCE

Velmi nám záleží na jednotě a spolupráci s dalšími křesťany v místech, kde sbory Křesťanských společenství působí, protože rozšiřovat Boží království ve svých městech a krajích dokážeme nejlépe společně.

At' jsou všichni jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě; at' jsou i oni jedno v nás, aby svět uvěřil, že jsi mě poslal. (J 17,21 NBK)

10. VĚDOMÍ ČÁSTEČNÉHO POZNÁNÍ

Považujeme se za součást celosvětové Církve, v jejímž rámci máme svá konkrétní obdarování i omezení. Naše poznání a zjevení je částečné a bez poznání a zjevení jiných částí Církve jsme neúplní.

Jestliže si někdo myslí, že něco už plně poznal, ten ještě nepoznal tak, jak je třeba. (1K 8,2)

Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné... (1K 13,9)

Příloha J:

Liturgie ke slavení Večeře Páně: Dan Drápal, *Večeře Páně*, s. 62–65.

Liturgie k Večeři Páně

Úvodní slovo (Introitus)

Bratři a sestry, jsme tělo Kristovo.
V jednom Duchu jsme byli pokřtěni
do jednoho těla.
Vyhledávejme tedy to, co působí pokoj
a co vzdělává náš společný život.

Svatý, svatý, svatý Pán Bůh zástupů.

**Plná jsou nebesa i země tvé slávy,
Hosana na výsostech!**

**Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně,
Hosana na výsostech!**

Požehnaný jsi, všemohoucí Bože, pro obět,
kterou Ježíš Kristus, tvůj Syn, přinesl na kříži
jako plné a dostačující zastoupení
za hříchy světa.

On také ustanovil tuto věčnou památku své smrti
a přikázal nám, abychom ji slavili,
dokud on nepřijde.

Ustanovení

Pán Ježíš v noci, ve které byl vydán na smrt,
vzal při večeři chléb, vzdal díky,
lámal, dával svým učedníkům a řekl:
Vezměte a jezte z toho všichni;
toto je mé tělo, které se za vás vydává.
To konejte na mou památku.

Po večeři vzal také kalich, znovu vzdal díky,
dal svým učedníkům a řekl:

Vezměte a pijte z něho všichni:
Toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás
a za všechny na odpuštění hříchů.
Toto je smlouva nová a věčná.
To konejte na mou památku.

62

Pravím vám, že již nebudu pít z tohoto plodu
vinné révy až do toho dne, kdy budu s vámi pít
kalich nový v království svého Otce.
Kdykoli tedy jte tento chléb a pijete tento kalich,
zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.
Kdo by tedy jedl tento chléb
a pil kalich Páně nehodně,
províni se proti tělu a krvi Páně.
Nechť každý sám sebe zkoumá,
než tento chléb ji a z tohoto kalicha pije.

Otázky

Ptám se vás tedy nyní,
zda můžete každý z vás za sebe vyznat:
I já jsem byl jako zbloudilá ovce,
byl jsem v moci temnosti, vzdálen od Boha.
Pokud toto můžete vyznat, odpovězte: VYZNÁVÁM.
I já to vyznávám před Bohem a před vámi...

Dále se vás ptám, zda věříte,
že Pán Ježíš Kristus všechny naše hříchy
vnese na kříž, aby nás smířil s nebeským Otcem.
On zemřel za všechny hříchy –
za ten, ve kterém jsme se narodili,
za ty, které jsme spáchali dříve,
než jsme jej poznali,
i za ty, jichž jsme se dopustili
v novém životě, který jsme od něho přijali.
Pokud tomu věříte, odpovězte: VĚŘÍM.
I já tomu věřím ...

A dále se vás ptám,
zda se vám hřích zprotivil,
zda jste rozhodnutí z milosti Boží hříchů zanechat,
zda se svého hřichu odříkáte.
Pokud ano, odpovězte: ODRÍKÁM.
I já se odříkám svých hříchů...

63

A tak vám nyní zvěstuji odpuštění všech vašich
hříchů pro nekonečnou lásku Boží,
zjevenou v Ježíši Kristu.

Boží Syn za nás zaplatil, my jsme vykoupeni.

Shromáždění na toto zvěstování odpovídá:

Bohu díky.

A konečně se vás ptám,
zda toužíte odevzdat sami sebe
do vedení Ducha svatého,
zda toužíte chodit Duchem svatým
a okoušet jeho mocné působení na sobě
i na všem Božím lidu.
Pokud ano, odpovězte: TOUŽÍM.
I já po tom toužím...

Modlitba

...

Pozdravení pokoje

Na znamení odpuštění, bratrství
a jednoty Kristova lidu
podejme si nyní ruce se svými sousedy
a pozdravme jeden druhého slovy: POKOJ TOBĚ.

Pozvání

Ke stolu Pána Ježíše Krista jsou pozváni ti,
kteří v něho uvěřili,
kteří ho přijali jako svého Spasitele a Pána
a dali se pokřtít.
Jsi pozván, ať přicházíš z kteréhokoli obecnosti,
pokud se svých hříchů odříkáš
a na našeho Pána spoléháš.
A tak přístup s vírou ke stolu Beránkovu
a přijmi tělo našeho Pána, které za nás dal,
a krev, kterou za nás prolil.
Připomeň si, že za nás zemřel,
a přijmi jej do svého srdce s vírou a vděčností.

64

Slova po přijímání

Pán Ježíš Kristus praví: Já jsem ten chléb života.
Kdo přichází ke mně, nebude hladovět,
a kdo věří ve mne, nebude nikdy žiznit.
Všecko, co mi dává Otec, přijde ke mně,
a toho, kdo ke mně přijde, nevyženu ven.
(Jan 6,35+37)

Kdo zvítězí, bude oděn bílostným rouchem
a jeho jméno nevymaže z knihy života,
nýbrž příznám se k němu
před svým Otcem a před jeho anděly.
(Zjevení 3,5)

Takto praví Duch: Tomu, kdo zvítězí,
dám jíst ze stromu života v Božím ráji.
(Zjevení 2,7)

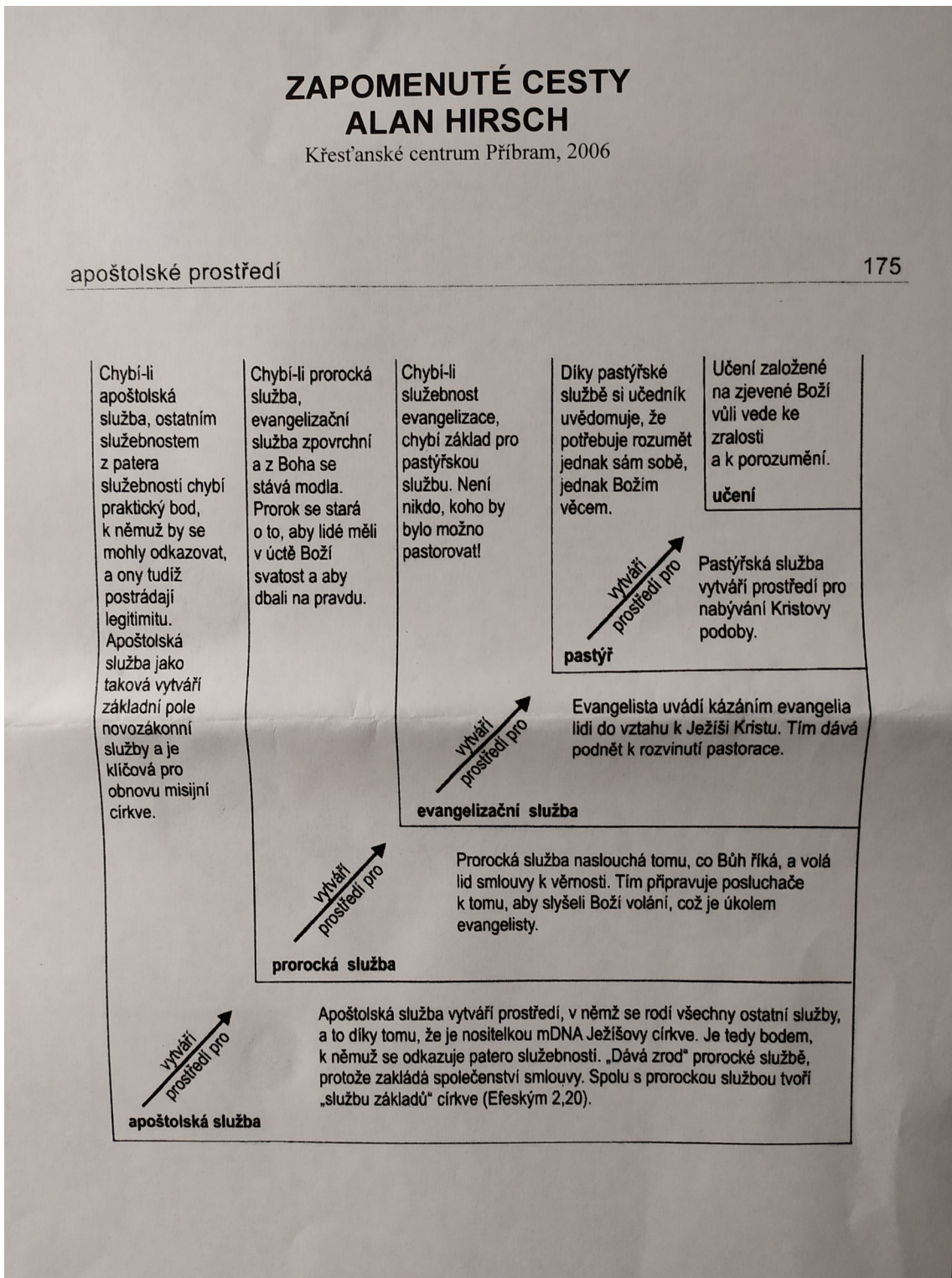
Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim:
Tomu, kdo zvítězí, dám jíst ze skrytých maný;
dám mu bílý kamének, a na tom kaménku je
napsáno nové jméno, které nezná nikdo než ten,
kdo je dostává.
(Zjevení 2,17)

Děkovná modlitba

...

Příloha K:

Graf patera služebností: HIRCH, Alan. Zapomenuté cesty. Příbram: KC Příbram, 2006. s. 175

Příloha L:

Seznam sborů a misijních stanic (<http://kaes.cz/spolecenstvi/>)

Sbory a misijní stanice (MS) jsou řazeny abecedně podle názvů obcí, dále je uveden rok vzniku společenství, poté počet dospělých a dětí (např. 10+5), současný vedoucí sboru a případně odkaz na webovou stránku.

Dle *Základního dokumentu* § 22 je podmínkou pro vznik misijní stanice alespoň 10 členů, vedoucí a doporučení sboru, se kterým bude misijní skupina spolupracovat. „Ke změně misijní skupiny ve sbor může dojít, pokud má nejméně 25 členů, tři kandidáty na členy staršovstva a je schopna samostatně fungovat v oblastech zabezpečení bohoslužeb, pastýřské péče o lidi a financí.“

Celkově má Církev Křesťanská společenství, dle údajů z roku 2014, 41 sborů a misijních stanic s počtem 1796 dospělých a 674 dětí.

Aš (MS), vznik 1992, počet 14+8, René Červínek,

Brandýs nad Labem (MS), vznik 1995, počet 7+5, Jan Frydryšek, www.ksbnl.cz

Brno, vznik 1993, počet 88+0, Leoš Pavlata, <https://ksbrno.cz>

Bystřice, nad Pernštejnem (MS), vznik 2002, počet 14+7, Pavel Svoboda

Česká Lípa, vznik 2003, počet 49 +21, Tomáš Krajník, <http://kscl.cz>

České Budějovice (MS), vznik 2000, počet 12+15, Drahomíra Zoulová, www.kaescb.cz

Děčín, vznik 1990, počet 67+23, Jan Cvejn, <http://decin.kaes.cz>

Frenštát pod Radhoštěm (MS), vznik 1992, počet 15+3, Jiří Tichavský

Havlíčkův Brod, vznik 1996, počet 20+20, Martin Petr (starší sboru),
<https://kshb.pageride.cz>

Hodonín (MS), vznik 1991, počet 8+1, Ivan Fuček, <http://kshodonin.cz>

Horažďovice, vznik 1992, počet 30+16, Milan Sedláček (starší sboru)

Hradec Králové, vznik 1990, počet 72+19, Jakub Limr, www.mozaika.hk, *Mozaika má stanice v Pardubicích a Dobrušce*.

Cheb, vznik 2002, počet 18+10, Ondřej Čapek

Jeseník, vznik 1998, počet 33+22, Pavel Kolegar, www.ksjesenik.cz

Jičín, vznik 1993, počet 34+18, Petr Rýgl, www.ksj.cz

Jindřichův Hradec (MS), vznik 1994, počet 6, Ivo Chaloupek, www.facebook.com/cksjh

Jirkov (MS), vznik 1990, počet 14+4, Vladimír Hromádka, www.jirkov.kaes.cz

Kamenický Šenov (MS), vznik 2013, ---, Stanislav Lorenc, <http://ksksenov.netstranky.cz>

Kladno, vznik 1997, počet 15+1, Zdeněk Šindelář

Klatovy, vznik 1992, počet 38+16, Pavel Fialka, www.klatovy.kaes.cz

Kraslice (MS), vznik 2002, počet 7+0, František Hanzlíček, <http://kskraslice.tym.cz>

Krnov, vznik 1995, počet 30+17, Martin Čunek

Krupka (MS), vznik 2002, počet 6+7, Pavel Voch, www.krestanstvi.net/sbory/ks-krupka

Kutná Hora, vznik 1990, počet 75+29, Alexandr Štěpánovský, www.kskh.cz

Liberec (MS), vznik 2003, počet 18+2, Michal Krchňák, www.liberec.kaes.cz

Mariánské Lázně (MS), vznik 1994, počet 11+3, Jiří Dvořák

Nejdek, vznik 1992, počet 28+4, David Provazník, <http://ks-nejdek.cz>

Nymburk, vznik 1994, počet 62+31, Petr Plaňanský, www.ksnymburk.estranky.cz

Ostrava, vznik 1990, počet 84+25, Antonín Kratochvíl, <http://kaesostrava.cz>

Plzeň, vznik 1991, počet 117+29, Karel Řežábek, www.ks-plzen.cz

Prague Christian Fellowship (PCF), vznik 2002, počet 94+28, John Mullen, www.praguefellowship.cz

Praha, vznik 1990, počet 511+172, Lubomír Ondráček , <https://kspraha.cz>

Region Praha – Hostivař, Josef Hejnic, <https://hostivar.kspraha.cz>

Region Praha – Jih, Stanislav Roubal, <https://jih.kspraha.cz>

Region Praha – Jihovýchod, Zdeněk Rašovský, <https://jihovychod.kspraha.cz>

Region Praha – Palmovka, Tomáš Dittrich, <https://palmovka.kspraha.cz>

Region Praha – Sever, Tomáš Božovský, <https://sever.kspraha.cz>

Region Praha – Střed, Petr Kácha, <https://stred.kspraha.cz>

Region Praha – Východ, Otakar Kunzmann, <https://vychod.kspraha.cz>

Region Praha – Západ, Jiří Bukovský, <https://zapad.kspraha.cz>

Praha – město, vznik 2003, počet 31+24, Tomáš Joska, www.kspm.cz

Přeštice (MS), vznik 2009, počet 9+3, Pavel Jendele

Rakovník (MS), vznik 1992, počet 3+1, Daniel Provazník

Třebíč (MS), vznik 1993, počet 7+4, Vít Coufal

Turnov, vznik 2003, počet 23+14, Pavel Marek, www.ks-turnov.cz

Žatec, vznik 1997, počet 19+5, Jiří Škarvada, www.kszatec.estranky.cz

Žďár nad Sázavou, vznik 1997, počet 31+20, Josef Kaňka, www.kszdar.cz

Zlín, vznik 2003, počet 28+18, Karel Adamík, www.kszlin.cz

Znojmo (MS), vznik 2004, počet 40+20, Michal Valehrach,
<https://ksznojmo-cz.webnode.cz>